

ERDÉSZETI UJSÁG

szak- és társadalmi lap az erdészeti személyzet részére.

Előfizetési árak:

Egész évre 4 frt — kr.
Fél évre 2 frt — kr.
Negyed évre 1 frt — kr.

Előfizetési díjak, hirdetések s bármily
írásbeli közlemények a lap szerkesztőségéhez
küldendők.

Megjelenik

minden Kedden

Hirdetési díjak:

Egy hasábos garmond sor vagy annak
helye 10 kr. Ezen kívül minden hirdetésnél
30 kr. bélyegdíj fizetendő.

Nagyobb s többszörös hirdetményeknél mér-
sékelt díjak egyezség szerint.

Nyílt levél.

az

„Országos Erdészeti Egyesülethez.”

(Folytatás.)

Szerény véleményünk szerint igenis szük-
séges, hogy ezek is tagjaivá váljanak az egye-
sületnek, nem csak ennek érdekében, de a
saját és családjuk érdekében is.

A ki ösmeri a nyugdíjak mérvét ott, a
hol meg vannak, az nagyon jól tudja, hogy az
nem egyéb kissé fölciczomázott koldusbotnál;
olyan ez a nyugdíj a boton, mint a lakodalmass
vőfély botján a piros keszkenő és a szalagból
készült cifra csokor.

Az altiszti személyzet között alig van
olyan, kinek a nyugdíj csak közepes megél-

hetést is biztosítana, kivált akkor, ha ebből
még nagyobb családot is el kell tartania; az
özvegyek nyugdíjáról, a gyermekek nevelési
járulékáról jobb nem is szólni, mert az ezekről
való beszéd csak fájdalmas érzéseket kelt az
ember szívében.

Igy tehát azok jövője is, kik nyugdíjra
igényt tarthatnak, nagyon kétséges és némi
külön jóvedelem vajmi jól esnék nekik.

Sokan belátják ezt és azok, kiknek a
módja azt úgy a hogy megengedi, a különféle
biztosító társaságokat keresik föl és ezek révén
igyekeznek maguknak bizonyos tőkét vagy
pedig évi járadékot biztosítani. De az ilyen
biztosítás tudvalóvöleg föltötte drága s a szegény
sorsu ember az igen magas díjakat nem bírja

TÁRCZA.

Uti Emlékeimből.

— Irta Kulesár Pál. —

Már olyan időt is értem, a mikor turistáskodnom
kellett akaratlanul is.

Hiába, hatalmas országok büszke császárai s
királyai, világverő hadvezérek s bölcs államférfiak
meghajlanak a házi orvosuk parancsa előtt; hát oszt
én, egyszerű ember, az élet lépcsőjén állva, hogy ne
teljesítném az orvos jóakaró ajánlatát.

Fölczihelődtem tehát, s egy darabig vonaton, aztán
per pedes apostolorum (az apostolok lovain) ballagtam
először is a körtvélyesi erdészhez kalauzamal kérendő
öt fel.

Elindultunk hát ketten, barátságos konverzálás
között. Bejártuk a Gereguj, Opcina, Toszti és Kicsora
nevű erdőrészeket első és második nap, míg harmadnap
az apsai oldalnak dülő Peres erdőt tekintettük meg.

Az egyes hegyesucok és a hegy gerincekről
igazán remek kilátás nyílik. Köröskörül az erdők koszo-
ruztá bércek között látni az Opcina keleti részéről
Körtvélyest, Hosszu-mezőt a nyugatiról: Kökényes,
Kirva, Bedő, Szaploneza, Tarackköz és Técsöt. A Nagy
kicsora hegyesúcsról pedig: Alsó- és Felső-Apsát, s a
végtelen távolban: Szarvaszó, Kabola-Csárda, Szlatina
és Máramarossziget-körvonalait látjuk tiszta időben.

A Tisza mint egy végtelen ezüst csik tűnik föl
az ember szemei előtt. Nézem, bámulom ezt a sze-
szélyes folyamot és magam előtt látom a körösmezői
Okolán eredő vékony erecskét, melynek viztarlalmát
egy marokkal föl lehetne fogni. Vadregényes termé-
szeti szépségekben gazdag ponton ered s utjában tolyton
növekedve Körösmezőtől a zsilipekben össze gyűjtött
viz segélyével, míg M.-Szigettől gátviz nélkül is gya-
korolható rajta a tutajozás. Így növekszik, gyarapszik
a Tisza méltóság teljesen ringva medrében, míg 1333
km. hosszú plya után át szelve a magyar alföldet
Titelnél a Dunába ömlik.

fizetni, e mellett pedig nagyon nagy a kockázat is, mert ha már fizeti is a biztosított bizonyos időn át járulékait, ha véletlenül sorsa rosszabbra fordul és egy-két részlet fizetését elmulasztja, az egész addig befizetett pénze oda vész s biztosítása megsemmisül s filléreire a társaság gazdag részvényesei osztoznak meg. Különös figyelmet érdemel még az is, hogy a biztosító társaságok jövője bizonytalan s a pénzpiacra gyakran előforduló rázkódtatás esetén bukásnak vannak kitéve.

Ilyen viszonyok mellett valóban nagyon jól esnék egy oly szolid intézmény tagjává lehetni, mely csekély áldozatok mellett ha nem is fényes, de legalább némi nyugdíjat biztosítana tagja részére.

Másrészt a létesítendő egyesületnek is érdekében áll, hogy olyan tisztességes testület, mint az államkincstári, törvényhatósági vagy esetleg néhány magán uradalmi altiszti személyzeté, a maga egészében tagjává legyen s ez által nem csak erkölcsi súlyát, de anyagi erejét is növelje.

Következnék a kérdés, hogy mik legyenek azután ama előnyök, melyeket az egyesület tagjai részére biztosítana.

Szerintünk ezek az előnyök kétfélék lennének: erkölcsiek és anyagiak.

Az egyesület egyik hivatása lenne tagja

főként kiterjeszteni védő szárnyait, azok érdekeit mindenben megoltalmazni, őket a jogtalanság ellen megvédeni, hasznos és szakba vágó, mindenki által könnyen érthető nyelven vagy nyelveken szerkesztett könyvek és folyóiratok által tudásukat fokozni, lelkületükre nemesítőleg hatni s kiemelni őket abból a méltatlan lenézett helyzetből, a melyben most az erdészeti altiszti személyzet legtöbbször része van.

Sok erdőbirtokos azon panaszkodik, hogy nem kap szolgálatába szakképzett erdőőrt, még több szakképzett egyén pedig azon kesereg, hogy miután magát szakmájában nagy fáradsággal, költséggel kiképezte, éveken keresztül nem tud megfelelő állást kapni. Ezen a bajon szinte az egyesület lenne hivatva segíteni, oly módon, hogy a szolgálatot adók és az azt keresők közt a közvetítő szerepét vinné, még pedig az olyan közvetítőjét, melyben erkölcsi súlyánál fogva mindeki teljesen megbízhatnék.

Nagy előnyére válnék ez mind a birtosoknak, mind pedig az alkalmazottaknak, de talán legnagyobb előnyére magának a honi erdésztünknek is.

A mi már most az anyagiakat illeti, itt lenne a tér, hol az egyesület áldásos volta leginkább kitűnnék.

A ki az erd. altiszti személyzet sanyaru helyzetét ismeri, a ki tisztában van azokkal az anyagi

Ki hinné mire képes es a folyó, melyről a költő*) versének kezdetén azt mondja:

„A folyó oly simán, oly szeliden
ballagott le parttalan medrében;
nem akarta, hogy a nap sugára
megbotolják hajjai fodrába.“

De eszembe jut Szeged és annyi más helység s a csak közel mult árviz károsultjainak nyomora és igazat kell adnom a poétának, midőn költeményének utolsó strófájában így írja le a Tisza áradását.

„Mint az örült, ki letépte lánczát,
vágatott a Tisza a rónán át.
Zúgva, bögve törte át a gátot,
elakarta nyelni a világot.“

A magasabb régiókban vagyunk, távol a világi zajtól. Ünnepeles, mondhatni megható érzés kél az emberi kebelben.

A legromlottabb erkölcs is magába szál az ily he-

lyen; kialszik az önzés, a bosszu, a pénzvág, hogy helyüket a nemesebb érzések; a hit, remény és a szeretet foglalják el.

Az optimismus a pessimismus fölé kerekedik; a legnagyobb világfájdalommal eltelt kebel is beláthatja e pár sor igazságát:

Az élet egy gyönyörű rózsza mező,
Annak, a ki abban jól mesterkedő;
Az élet egy kietlen, sivár pusztá,
Annak, a ki azt használni nem tudja.

Élni akar az ember, meghalni nem viccz; ahoz nem kell tudomány, egy golyó, egy kötél, egy adag méreg és a jó Isten tudja hány féle mód és alkalom kinálkozik az öngyilkosságra. Küzdeni kell a létért, hiszen Madách, „Az ember tragédiája“ című nagy művében oly találóan fejezi ki az isteni intelmet:

„Mondottam ember, hogy bizva bizzál.“

A mind magasabbra törekvő nap tűzsugarai elől a fák közé térünk be.

Csöndesen baktatva haladunk kitűzött célunk felé.

*) Lásd Petőfi „Tisza“ című gyönyörű költeményét.

gondokkal, melyekkel neki lépten-nyomon meg kell küzdenie létért való küzdelmében, az tudni fogja azt is, hogy hol és miként lehetne és kellene ezeken a bajokon segíteni.

A családban előforduló egy-egy betegség hányszor lesz szomorú kimenetelű ott, hol az idejekorán alkalmazott segítséggel a bajnak elejét vehető! De hát az erdőörnek csak ritkán lehet az orvosi segítyt igénybe venni, mert lakása rendesen városoktól, falvaktól távol esvén, az orvosnak kihozatala néha szinte teljesen lehetetlen, ha pedig lehetséges, oly nagy költségekkel jár, melyeket a szerény javadalmazása meg nem bír.

Az alakítandó egyesület figyelmét erre is ki kellene terjeszteni s tagjait huzamosabb és nagyobb költséggel járó betegségnél megfelelő segélyben részesíteni.

Haláleseteknél, kivált ha a végzet a családfőt ragadja ki az élők sorából, a hátramaradottnak a veszteség fölötti fájdalmát még fokozza az, hogy az elhunyt végtisztességének megadásához szükséges költséggel sem rendelkeznek, hanem a legtöbb esetben uzsora kölcsönre, vagy pedig más emberek könyörületességére szorulnak akkor, midőn a jövő megélhetés nehéz kérdése lép előtérbe. Más segítség híján szerény holmijukat kénytelenek potom áron elvesztesgetni.

Ilyen eseteknél az egyesületnek bizonyos

összeget kellene biztosítania tagja, részére és pedig nem csak maga a tag, hanem annak családja tagjai elhalálozásának esetére is.

Inkább emeltessék az évi tagsági díj bizonyos összeggel, mert azt mindenki szívesen s készséggel fogja fizetni, ha magát ily módon minden eshetőségre nézve biztosítva látja.

Elemi csapások, véletlen szerencsétlenségek esetén az egyesület szinte éreztethetné áldásos működését, ha nem is mindjárt elejével, de idővel, mikor már anyagilag megizmosodott.

Legfőbb hivatása lenne azonban az egyesületnek tagjai, illetve azok családtagjai részére megfelelő nyugdíjat biztosítani, melynek nagysága egyelőre meg nem állapítható ugyan, mert az az egyesület vagyoni viszonyaihoz lenne csak alkalmazható, de olyannak minden esetre kellene lennie, hogy legalább a legszerényebb megélhetést biztosítsa élvezőjének.

Itt kiváló figyelem lenne fordítandó a kiskorú és még nevelést igénylő árvákra, mert ezek azok, kik a támogatásra leginkább rászorulnak. Természetes, hogy ilyen tág jótékonyág mellett az egyesület anyagi ereje nagy mérvben igénybe vétetné s gondoskodni kellene új és új forrásokról, melyek hivatva lennének a bekövetkező hiányt meggátolni. Ilyen forrásul lehetne venni például azt, hogy egy-egy egyesületi tag elhalálozásánál a többi valamennyi bizonyos — bár

Bent az erdőben elhal a madár dal, megritkulnak a növények, legföllebb egy - egy páfrány csomó szárnyalt levélhez hasonló lombozattal terpeszkedik a kissé mélyedésszerű vizenyősebb helyeken. Virágot már alig is találni ott. Egy gyalog ösvényre bukkanunk, azon balagunk tovább.

Társam teljes szolgálati felszereléssel lépdel melletttem, uri magam pedig csak vadász táskám terhe alatt nyögök; jobb kezemben hegymászó bottal könnyítem a járást. Ilyen kinézés mellett nem csodálom, hogy sertés nemesítőnek néztek az egyik községben. A legnagyobb bosszúságom közepett is mosolygok ha reá gondolok. Kőkényes községen jöttünk át kalauzommal, a mikor egy csinos orosz menyecskét látunk nagy sietve jönni utánunk. Megállunk, vissza fordulunk s társam orosz nyelven azt kérdi az asszonytól: „Sta treba?” (mi kell?) Az asszony lefőzte az ipsét alaposan, mert tiszta magyarsággal válaszolt azt kérdeve tőlem: „nem herélné ki a malaczomat; ugye miskaroló?”

Hogy mit feleltem neki, azt már nem írom le.

Az erdő titokzatos csendjét legföllebb egy - egy kakuk töri meg, a mint hivalgó hangon kiabálja tulajdon nevét.

Fürge mókus ugrál ágról-ágra, fölriasztva a fészekben ülő anyamadarakat és a fák kérgét kopácsoló harkályokat.

A közeli tisztásokról ide hallszik a nyáj őrző komodorok csaholása s a juhász szokásos füttye, mellyel a nyáját dirigálja.

Egy pillanatra megállunk, aztán egy nagy vargabétűt írva le, megkerüljük őket.

Akkorra már elhalt a fütty, a juhászkutyák vakantása; csak olykor-olykor hallszott a sűrűből: „cse-e, kecs, kecs; prr!” aztán ismét csend lett.

Az erdei tisztás szélére értünk. A juhoknak hirehamva sem volt ott; pedig azon túl már: „Tilos a legeltetés.”

— A firma már a tilosba hajtotta a juhokat — mond az erdész — most hurokra kerül a gaz náció.

Elindultunk egyik jobbra a másik balra, mint akár

csekély összeget — fizetne be az egyesület pénztárába, mely összeg a tartalék alap gyarapítására fordíthatnák.

(Folytatás következik.)

Engedjétek hozzám jőni a kisdedeket.

Ezek voltak az Üdvözítő fenséges szavai, midőn tanítványai nem akarták megengedni, hogy a szülők gyermekeiket a Mester elé vigyék, hogy ezek az ő áldásában részesüljenek, mert azt mondták nekik, hogy az ur fáradt. Az Üdvözítő azonban nem ismert fáradságot ott, hol a kicsinyekkel jól lehetett tenni s maga elé bocsátotta azokat.

Kisdedek most is számosan vannak, melyek rá vannak szorulva ha nem is az erkölcsi, de inkább az anyagi áldásra és ezek közé tartoznak első sorban azok a szerencsétlen árvák, melyeket a végzet megfoszt gondozójuktól, kenyérkeresőjüktől akkor, midőn még zsenge koruk, testi és szellemi gyengeségük miatt magukról gondoskodni, magukat fenntartani képtelenek. Jaj az ilyeneknek még akkor is, ha egyébként anyagi gondokkal küzdeniök nem kell, mert ha egyebet nem is, de nélkülözni kénytelenek a gyermek legnagyobb kincsét: a gyöngéd szülői szeretetet és gondviselést, melyet semmiféle anyagi jólét pótolni nem képes, de százszorta jaj azután az olyanoknak, kik nem csak ezt veszítik el, hanem ezen fölül még nyomorúsággal, inséggel is kénytelenek küzdeni.

Minden szülőnek első és legszentebb kötelessége gyermekei jövőjéről gondoskodni s azokat ebben a tekintetben minden kitelhető módon biztosítani. Annak a biztosítása, hogy az atyai, anyai gondozása meg

legyen a gyermeknek ama koráig, mikor már saját szárnyaira kelhet, a természet törvényei által van akadályozva, mert senkinek sincs a homlokára írva, hogy mikor ragadja őt ki az élők sorából a kérlelhetlen, könyörtelen halál, így hát csak az az igyekezet marad meg, hogy gyermekünk jövőjének anyagi oldalát, a a megélhetést biztosítsuk.

A legegyszerűbb módja ennek a vagyon gyűjtés, de hát az emberek milliárdjai közül csak kevésnek adatott meg az a szerencsés sors, hogy az élet gondjai és viszontagságai mellett szerény jövedelméből, fáradságos munkája gyümölcséből valamit megtakaríthasson; elég, ha napról-napra megélni képes.

Az államok, egyes nagyobb vállalatok s hasonlóak úgy igyekeznek ezen a bajon segíteni, hogy alkalmazottjaiknak munkaképtelenségük, — családtagjaiknak a kenyérkereső a kenyérkereső családfőnek elhalálása esetére bizonyos nyugellátmányt biztosítanak. Biz ez sovány és keserves ellátás, de hát még mindig több a semminél, bár sokszor oly anynyira csekély, hogy csak arra jó, hogy az abban részesedőnek nem kell általvető tarisznyával menni koldulni, egy tarisznya is elegendő neki.

Nálunk az államkinestár szinte gondoskodott arról, hogy alkalmazottjai bizonyos szolgálati évek eltelte után nyugdíjban részesülhessenek, a családfő elhalálása esetére pedig a hátramaradt özvegy nyugdíján fölül még a netán hátramaradt árváknak nevelési járulékot is biztosít.

A férfiak és az özvegyek nyugdíjáról nem szándékunk ez alkalommal szólni, mert az szorosan nem is tartozik cikkünk keretébe, hanem pusztán magáról a gyermeknevelési járulékról.

Erre nézve a nyugdíjtörvény úgy intézkedik, hogy

két ravasz róka közeledve a prédához. — A pakurár egy tuskón ült, lábait lógatva, bámulva maga elé.

Egész közel értünk hozzá, még akkor se vett észre minket.

— Hát te mit keressz itt, ki engedte meg itt a a legeltetést? — rázta föl mélázásából az erdész.

Mint egy ideg beteg rázkódott meg, nyomban fölugrott, s futásnak eredt.

— „Megálj!” kiált reá az erdész.

Hanem annak kevés hajlandósága lett volna teljesíteni a felhívást. Jó szerencse azonban, hegymászóbotom elibe tartom, megbotlik és úgy oda teremti magát az anyaföldhöz, hogy orrán, száján kibugygyant a vér. De ugyan e pillanatban mint két felbőszült tigris rohantak a juhász kutyák reánk.

Kölönczöt persze soha sem viseltek, könnyű volt a futás. Emberem sem dédelgeti őket, oda gyuft és nyomban reá keserves ordítás között tört lábbal hátra arczot csinálva inalt vissza az a lövástól megijedt társa nyomán.

A juhász föltápászkodik, egy kis ellenvetés után beadja a derekát. Össze tereli a nyáját és elindul a szomoru menet a legközelebbi község házához.

A mi ezután következett, azt már a juhász gazda bánta meg. Tartja is a „cine minte“-t az erdészre meg arra a másik domnisoru-ra.

Bevégezve a kitűzött túrt, testben lélekben fel-frissülve térek vissza íróasztalom mellé, megkezdeni és folytatni újból a tollkoptatás, tinta és papírfogyasztás sorvasztó munkáját.

Lelkem előtt még egyszer fölujulnak a látottak; oly jól esik vissza gondolni arra, hogy én szabad ember is voltam egy pár napig.

Mint Shakespeare „Lear király“ című tragédiájának egyik hőse én is fölkiáltok „Last not least!“ (angol szálló ige, annyi mint: „a végső, de nem utolsó.“) Fölteszem magamban, hogy a legközelebb kínálkozó alkalmat fölhasználok kirándulni közibétek újból, vad-regényes körtvélyesi bércek.

az igényjogosult özvegynek gyermekei után nevelési járulékra csak akkor van igénye, ha a férj (atya) elhalálozásakor legalább három még anyai ellátásban álló gyermekkel maradt hátra.

Tehát egy gyermeknek, két gyermeknek nincsen szüksége nevelési járulékra, hogy ilyenben részesüljenek, szükséges, hogy még egy harmadik éhes száj jöjjön a segítségükre, mert az egyet, a kettőt az özvegy saját nyugdíjából is minden nehézség nélkül eltarthatja.

A IV. osztályu erdőőr özvegye kapja az elhalt férje által élvezett készpénz fizetés egy harmadát nyugdíjképen, tehát 80 forintot, a hasonrangu faraktárőré 66 forint 66 krt. ebből tehát nem csak maga megélhet, hanem még két gyermeket is eltarthat, neveltethet, iskoláztathat s csak akkor van szüksége támogatásra, ha a golyamadár még véletlenül egy harmadik gyermekkel is megáldotta, de itt még a golyának is vigyáznia kell, hogy elég sűrűn járjon s a gyermekek életkora között nagy hézag ne legyen, mert annak a harmadik gyermeknek is anyai ellátás alatt kell lennie az atya elhalálozásakor, mert ha az a harmadik véletlenül leány gyermek s 16 esztendőskorában férjhez megy, ez által két kisebb testvérét megfosztja a havi 1 frt 50 kr. nevelési járuléktól s miután pontos számítások szerint egy gyermeknek az eltartására és iskoláztatására ennyi untig elég, ezt az anya kénytelen a saját fenntartására szánt nyugdíjból kiadni s így a IV. oszt. faraktárőr özvegyének a saját maga céljaira marad még 30 frt 66 krnyi tekintélyes összeg, melyből azután pompásan megélhet és ruházkozhatik.

Azt fogja valaki ellenvetni, hogy hiszen az özvegy még más uton is juthat keresethez s nem szabad pusztán csak s nyugdíjra támaszkodnia, ezt azonban csak az olyan ember mondhatja, ki az életet nem ismeri s nem tudja, hogy apró gyermekek mellett sem nap-számba, sem pedig másféle munkára járni nem lehet.

Milyen furcsán nézne ki a természet, ha a tehén nem adna borjának szopni azért, mert csak egy van neki és nem három s a galamb nem etetné az ő fiókáit! Mert hiszen itt ugyanaz az eset forog fön, ha arra az állaspontra helyezkedünk, hogy csak ott van szükség ellátásra, a hol legalább három ellátatlan testvér van együtt!

Az Üdvözítő az mondta: „Engedjétek hozzám jöni a kisdedeket!” és nem tette hozzá, hogy csak a három-egy testvéreket, hanem kivétel nélkül valamenyt. Talán csak azért, mert isten-ember volt s utóvégre is az áldás olyan olcsó portéka, mely magában véve semmibe sem kerül.

Mikor az ilyenekről előhozakodunk, azt mondják rá, hogy lázítók vagyunk, hogy a főnálló rendet fölgatni akarjuk s nem vesznek maguknak annyi fáradságot, hogy követnék eszmemenetünket, mérlegelnék szavaink igazságát s kezüket szívére téve, elfogulatlanul hoznák meg ítéletüket.

Engedjétek uraim magatokhoz a kisdedeket s ne taszítsátok el őket még a sovány eledellel telt tányértől is!

Egy róka család elpusztítása.

— (Levél a szerkesztőhöz.) —

Sok hajnal pirkadása talált egymásután leshe-lyemen, hol kemény harczot kellett vívnom a szunyogokkal, ezekkel a leggonoszabb vérszopókkal, melyek annál veszedelmesebbek, mentül kisebbek s mondhatom, hogy a harcz véres volt, csak azt sajnáltam, hogy a vér a mi folyt, mindig a saját vérem volt, mert bizony az éhes szunyogot még ha présbe tesszük is, abból — egy csöpp nem sok, — de annyi vért sem préselünk ki. — A lesre ugyan nem azért jártam ki, hogy ezekkel az inczi - fnczi kis állatkákkal viaskodjam, mert hát bár mennyit is pusztítottam el közülök, azért a „Guthi“ erdőrészt környékén a híja ugyan nem látszott meg, hanem inkább az volt a célom, hogy baromfia-ímnak egy veszedelmes ellenségét kerítsem kézre s az erre való lesen a szunyogok után való kapkodás nem volt előnyömre, mert az ellenség egy vén, tapasztalt róka volt, már pedig ismeretes dolog, hogy ez a ravasz állat minden legkisebb neszt, minden legcsekélyebb mozdulatot azonnal észrevesz.

A baromfi udvar állományából már vagy 125 darab hiányzott, mikor már megsokaltam a garázdálkodást, mert igaz, hogy életem párja, az én kedves oldalbordám már a költés idejekor a kicsi növendékek 10 százalékát a rókáknak szánta, de hát hogy a róka kapjon 90 százalékot és mink csak tizet, azt nem találtam helyes és jogos aránynak.

A les sikerességére nézve pompás módot fedeztem fel. Egy izben ugyanis sikerült ráakadnom a rabló család barlangjára éppen a sűrű erdő közvetlen szomszédságában s a lyuk szájánál nyilván látható volt a kis növendék rókák játékának a nyoma. Gyakran volt alkalmam gyönyörködni a gyermekek játékában, mikor egy nyaláb szalmán vigan hányták a bukfenczet; hátha — mondok — az ilyen játékot a rókafiak is kedvelik? Próba — szerencse!

Kivitettem a lyuk szája elé egy nyaláb szalmát s kíváncsian vártam a bekövetkezendőket. Az eredmény felülmulta várakozásomat, mert a rókák csakugyan nagyon hamar megkedvelték az új játszótér az én szerencsémre, mert csakhamar a sűrűségben lévő buvó helyemről négyet lepuffantottam apró jószágom ellenségei közül.

Találmányom e szerint kitünőnek bizonyult s ajánlom azt mind ama tisztelt kollegáimnak, kik a baromfi pecsenyét úgy szeretik, mint én.

Mocsár József
oklev. erdőőr.

Különfélék.

Egy léghajós kalandja. Szentpétervárról írják: A Kavao erőd léghajós osztályának egyik kapitánya veszedelmes kalandot élt át július 19-én. Délután két óra volt, a mikor egy ballon kaptifon fölszállott. Még eddig ki nem derített okból elszakadt a kötéls a léghajó, amely szabad utazásra nem volt főszerelve; néhány perc alatt közel hatezer méternyire röppent föl. Mindenki azt hitte, hogy a kapitány elveszett. De nem úgy történt. A bátor léghajós nem vesztette el lélekjelenlétét s nagy fáradtsággal kinyitotta a szelepet. A gáz egy része kiömlött s a ballon leereszkedett három kilométerrel. Öt óráig volt a levegőben a ballon, vegre este hét órakor Keipen falu mellett a rigai kerületben horgonyt vetett a mikor már csak tizenöt méternyire volt a mély Pacsur-tótól. A léghajó négyzázötven versznyi utat tett meg,

Háboru békében. Besztercebányán a napokban rejtélyes eset történt a katonaság gyakorlatai alkalmával. A közös hadsereg 25. gyalogezredének második zászlóalja együtt tartott csapatgyakorlatokat a 16. honvédezred két zászlóaljával. A közös hadseregbeli katonáknak, a kik mindnyájan gömörmegyei származásuk, Schönnér Odillo őrnagy volt a parancsnoka. Az őrnagy támadást rendelt a honvédek ellen. Alig rohantak azonban a közös hadseregbeli bakák a honvédekre, rögtön visszavonultak hangos panaszkodással. Schönnér őrnagy észrevette, hogy valami baj történt s ezért lefuvatta a támadást. A honvédparancsnok ugyanezt tette s ekkor kiderült, hogy hat baka megsebesült. A honvédek ugyanis ólmot tettek titokban a vak töltésekbe s így lőttek a bakákra, a kikkel alkalmasint már előbb összeveszték. A hat baka sérülései komolyak s most a losonczi kórházban ápolják őket. Az esetről jelentést tettek a hadtestparancsnokságnak s a pozsonyi honvéd-hadbírósnak, mely megindította a vizsgálatot. Eddig már több honvédet letartóztattak A 25. gyalogezred zászlóaljat pedig a melyekkel egyre gyűlölködtek honvédbajtársaik, áthelyezték Besztercebányáról Losoncra.

Felrobbant löporraktár. Rusztsukban a katonai löportár éppen abban az időben felrobbant, mikor Ferdinánd bolgár fejedelem a városba érkezett. A rusztsuki robbanás oly iszonyatos volt, hogy nemcsak az egész rusztsuki kerületben, hanem a Dunán túl, Cyurgyevóban is hallották. A robbanás okát még nem tudták megállapítani. A nép azt beszéli, hogy a fejedelem vagy a kormáoy ellen politikai merényletet akartak elkövetni. Ez azonban valószínűtlen feltevés, mert a robbanás színhelye igen messze van a hajók kikötő helyétől. A fejedelem és környezete nagyon megrémült, a mikor a robbanás és az iszonyatos ropogás elkezdődött. A lakosság segítségért kiabálva az utcára rohant, mert mindenki azt hitte, hogy a föld megrendült. A városban egyetlen ablak sem maradt épen. A szerencsétlenség helyén borzasztó a pusztulás. A halottak számát még nem tudták

megállapítani. Hivatalosan negyvenhat halottról beszélnek, de ez egyszerűen képtelenség. A megtalált holttestek és testrészek borzasztóan meg vannak csonkítva. A sebesültek száma száznál több; ezek is rémitő állapotban vannak. Ferdinánd fejedelem ministerei kíséretében meglátogatta a kórházat.

A póruljárt kincskereső. Horgoson történt ez a babonás história: Orosz Imre, a ki híres jövőmondó és álmfejtő hírében állott, olyanformát álmódott, hogy a horgosi nyomáson sok pénzt fog találni. El is indult tehát éjjel két zsákkal és egy hatalmas vasfuróval. Már javában furta a földet, a mikor Takacs György földműves megpillantotta a kincskeresőt, feléje tartott s a nevét kérdezte. Orosz Imre azt hitte, hogy valami rossz szellemmel van dolga, felkapta a vasfuróját és le akarta vele ütni Takácsot. Természetesen ez sem hagyta magát s alaposan elpáholta támadóját. A kincskereső nem vitt ugyan haza kincset, de mégis felejthetetlen emlékei vannak a babonás éjszakáról.

Halálos légyeszurás. Fehértemplomban tragikus eset történt, melynek áldozata Holub Ferencz 83. számú gyalogezredbeli cs. és kir. őrnagy. Holubot lovaglás közben megszurta egy légy, mitől aztán feldagadt az arcza. Az őrnagy nem igen sokat törődött jelentéktelennek látszó sebével, a melytől pedig vérmérgezést kapott úgy, hogy néhány nap múlva nagy kinok között meghalt.

Rombadólt városháza. Rózsahegyéről táviratozzák: A főtéren épülő új városházánál szombaton délből egy órakor nagy katasztrófa történt. Az egy év óta épülő és már a befejezéshez közelálló palota homlokzatáról az órás torony lezuhant és magával rántva az első emelet oldalfalát, maga alá temette a déli pihenőt tartó munkásokat. A várost a szerencsétlenség híre nagyon fölzigatta és egész nap nagy tömeg állta körül a rombadólt városházát. Kirendelt katonák ásták ki a romok alól az agyonvuzott munkások holttestét. Négy teljesen életlenített férfi holttestét még szombaton megtalálták, de még tovább is ástak az ölesre halmozódott törmelékben, mert még egy munkás és egy kis malterhordó leányka holtteste hiányzik. A rendőrség szigorú vizsgálatba fogott és Ráth vállalkozót, ki lakatos mesterséggel foglalkozik, a felügyelő mérnököt és a pallért azonnal letartóztatta. Az áldozatokat hétfőn temetik.

A kis gyujtogató. Mokrinon Tolera Milán parasztember ötéves fiacskája a napokban hazament az ovodából. Nem találta otthon szüleit a mi miatt annyira elkeseredett, hogy az udvaron levő szalmakazalt felgyujtotta. Mire szülei a mezei munkából hazatértek, már csak hamva volt meg a szalmakazalnak.

Pályázatok.

Pályázat erdőőri állásra.

57/1897. sz. — Esztergom vármegye törvényhatósága területén levő, az erdőtörvény 17. ik §-a alá tartozó kisebb erdőbirtokhoz ellenörkődő erdőőri állomásra ezennel pályázat nyitattik.

Ezen állomással egybekötött évi javadalmazás 400 frt készpénz fizetés és 25 frt utazási átalány.

Pályázni szándékozók felhivatnak, miszerint a törvényszabta minősítést, eddigi szolgálatot, erős és ép testalkatot, különösen jó látó, halló és beszélő képességüket orvosi bizonyítvánnyal, valamint életkoruk és illetőségükről tanuskodó anyakönyvi kivonatot, továbbá a hivatalos magyar nyelvnek szóban és írásban való tökéletes birását igazoló okmányokkal felszerelt kérvényeiket legkésőbb f. évi november hó 1-ig Esztergomvármegye közigazgatási erdészeti bizottságához nyujtsák be.

Esztergom, 1897. július hó 8-án.

Nozdroviczky Miklós,
erdőmester.

Pályázati hirdetemény.

Kerestetik egy nős erdőőr, ki az erdőőri szakvizsgát letette, németül, vagy magyarul és tótul beszél és ír, az erdészetben és vadászatban jártas és tapasztalt. Szolgálatbalépés folyó év október 1-eje. Folyamodványok bizonyítványmásolatokkal, melyek vissza nem adatnak a herczeg Hohenlohe-féle uradalmi intézőséghez Zsigmondháza, u. p. Vágbesztercze, Trencsén-megye küldendők.

Pályázat erdőőri állásra

98/1897. sz. Kolozsvármegye törvényhatósága területén egy járasi erdőőri állomásra, egy évi próbaidő mellett, pályázat nyitattik.

Ezen erdőőri állomás évi 300 frt fizetés, 40 frt lakbér és 60 frt lótartási átalánnyal lesz javadalmazva.

A pályázók felhivatnak, hogy az 1879. évi XXXI. t.-cikk 37. §-ának a), b), c) pontjában előirt kelékeket: ép, erős testalkatukat, jó látó- és hallóképességüket, a magyar, valamint a román nyelveknek tökéletes birását igazoló okmányokkal felszerelt kérvényüket folyó évi szeptember hó végéig Kolozsvármegye közigazgatási erdészeti bizottságához nyujtsák be.

Kolozsvármegye közigazgatási erdészeti bizottsága Kolozsvárt, 1897. évi jun. hó 9-én tartott üléséből.

Gr. Béldi Ákos s. k.
főispán.

Szerkesztői üzenetek.

Jurisdiction. Az olyan emberrel szemben, ki sértegeti, fenyegeti és megvesztegetéssel kísértgeti az erdőőri személyzetet, csakugyan nincs más eljárás, mint a bíróságnál keresni menedéket; ha a vádak igazolhatók, ott meg fogják kapni az elégtételt. A tárgyalás eredményét — ha beküldik — szívesen közöljük.

M. L. urnak Rozsnyó. Az egyik dolgozatot megkaptuk s legközelebb közölni is fogjuk, a másik azonban nem érkezett be. Az, hogy valamely beküldött dolgozata nem lát mindjárt napvilágot, ne kedvetlenítse el munkálkodásában. Mindennek meg van a maga sora s kivált az Ön által leirt vadászkalandok oly annyira érdekesek, hogy nem kell azokat a papirkosártól féltetni. A másik dolgozatnak újból való beküldését kérjük. Üdvözet! —

Felelős szerkesztő és lapkiadó tulajdonos:

Podhradszky Emil.

Majdnem

8000 FORINT

lesz díjtalanul kiosztva

„**A LÉT**”

kiaóhivatala által. A díjkiosztáson, valamint a kiadóhivatal által nyújtandó tisztességes és jövedelmező mellékereseten (biztos állásra való kilátással) részt vehet mindenki (nő vagy férfi) ki a következő talány megfejtést beküldi,

A s Zeren cseabát Rakse géde.

A ki ezen talányt meg tudja helyesen fejteni, az küldje a megfejtést és 35 krt postabélyegben a pontos címével „A LÉT” kiadóhivatalának.

BUDAPEST, V.

Minden egyes beküldőnek egy rendkívül érdekes diszes kötésű könyv lesz bérmentve megküldve. Azonkívül

8 osztályban, 1500 főjutalom majdnem

8000 forint összértékben

köztük jutalmak: 1000, 800, 750, 500, 300, 250, 200, 150, 100 korona s. i. t. értékben lesz kiosztva olykép, hogy bárki is mind a 8 osztályon részt vehet s így 8 legelső főjutalomra is tehet szert. A közelebbi felvilágosítás valamint a jutalmazottak névsora és címe „A LÉT”-ben lesz közzétéve.

A „REFORM-TANMÓD VEZETŐSÉGE,” hogy a maga nemében páratlan a pedagógiailógiai szaktekintélyek által elismert psychó- és phisiológiai következetességen alapuló tanfolyamain (levél szerint is) résztvevők között (nő vagy férfi) több mint

15000 KORONA

díjakat oszt ki oly czélból, hogy ezen tanmódot — amely mindennek előtt a tanulni óhajtot megtanítja tanulni, s egyben ennek emlékezőtehetségét a tökély legmagasabb fokára emelni törekszik, s csakis akkor kezd a tulajdonképeni tantárgy tanításhoz, ha a tanuló emlékezőtehetsége az illető tantárgy felfoghatására kellően előkészítetett, — mindenütt ismeretessé tegye, adja a következő díjtalányt.

**A g Yakor lat it Ud Á s
N. n. N. n. N. n. N. n. N. n. k ire
h Asz nos**

A ki ezen talányt helyesen meg tudja fejteni, küldje azt és 40 kr. postabélyegyet a pontos címével a REFORM-TANMÓD „23” VEZETŐSÉGÉHEZ,

Budapest, váczi körut 74.

Minden egyes beküldőnek egy rendkívül érdekes diszes kötésű könyv lesz bérmentve megküldve. Azonkívül

3 osztályban 1500 főjutalom — több mint 15000 korona összértékben köztük 1000, 800, 750, 500, 300, 250, 200, 150, 100 korona s. i. t. értékben lesz kiosztva, olykép, hogy bárki is mind 3 osztályon vehet részt s így 3 legelső főjutalomra is tehet szert. Közelebbi felvilágosítások valamint a jutalmazottak névsora és címe más helyen lesz közzéve.

MEGJELENT

BLUM és TÁRSA

udvari egyenruha szállítók

➔ legujabb árjegyzéke. ➔

Kérjen mindenki egy példányt ezen kiváló elsőrangú cégétől, mely bérmentve lesz azonnal beküldve.

A nagyméltósági földművelésügyi m. kir. Ministeriumnak 1894 évi augusztus hó 11-én kelt magas intézkedésével,

cégünk ujjalag megbízott

a nagytekintetű erdőtiszték és az erdészeti altiszték egyenruhájának szállításával.

Tisztelettel értesítjük tehát, hogy nálunk minden néven nevezendő egyenruházati cikkek

hivatalos uton részletfizetésre

megrendelhetők.

POLGÁRI RUHAK

a legjobb francia és angol divat szerint készítetnek.

Vidéki megrendelések kiváló figyelemmel eszközöltetnek.

➔ Óvakodjék mindenki oly cégektől, melyek olcsóbb ajánlattal akarják régi vevőinket félrevezetni ➔

Kiváló tisztelettel

BLUM és TÁRSA

BUDAPEST IV.

Sütő utca 2. Szervitater sarkán.

elsőrangú egyenruha készítő intézete.
Ő csász. és kir. Fensége József Főherceg udvari szállító
A földművelés m. kir. Ministerium szállító.

Nyomatott Stegmann János könyvnyomdájában Szászsebesen.